

عنوان مقاله:

تحلیل انتقادهای اجتماعی در کاریکلماتورهای دهه ی نود

محل انتشار:

فصلنامه کاوش نامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 22، شماره 51 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

لیلا محمدنژاد کلکناری - دانشجوی دکتری ادبیات فارسی دانشگاه آزاد قائم شهر

حسین پارسایی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد قائم شهر

حسام ضیایی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد قائم شهر

خلاصه مقاله:

نگاه انتقادی به جامعه، یکی از مولفه های تعهد اجتماعی در ادبیات فارسی است. آشنایی روشنفکران با تحولات سیاسی و اجتماعی غرب در دوره مشروطه و ظهور سمبولیسم اجتماعی در عصر نیا، نگاه جامعه گرایانه به ادبیات را تقویت کرد. در این میان، کاریکلماتور نیز تا حدود زیادی، همپای دیگر جریان های ادبی معاصر، تصویرگر واقعیات اجتماعی از قبیل یاس و امید، عشق و نفرت، رنج و شادی و... است. در حقیقت، نویسندگان کاریکلماتور این جریان ادبی را عرصه ای برای طرح عواطف اجتماعی تبدیل کرده و وظیفه روشنگری، انتقاد و افشاگری را بر دوش آن گذاشته اند. این پژوهش بر آن است تا با بررسی کاریکلماتورهای دهه نود، کاربرد انتقادهای اجتماعی آن ها را در ایجاد فضای طنز واکاوی کند. نویسندگان با بررسی مجموعه کاریکلماتورهای این دهه، انتقاد اجتماعی را در زمینه های فقر و تورم، سانسور، فضای بسته جامعه، سکوت جامعه، تخریب طبیعت، انحطاط اخلاقی، رشوه خواری و بی قانونی تحلیل کرده اند. بر اساس نتایج به دست آمده، فراوانی انتقادهای اجتماعی و خلق موقعیت های طنزآمیز در کاریکلماتورهای دهه نود به ترتیب عبارتند از: گلکار (۳۳ درصد)، خوش وقتی (۳۰ درصد)، آزادخواه (۲۳ درصد) و گل هاشم (۱۹ درصد).

کلمات کلیدی:

کاریکلماتور، طنز، انتقاد اجتماعی، دهه نود

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734243>

